

ΑΠΟ ΒΔΟΜΑΔΑ ΣΕ ΒΔΟΜΑΔΑ

ΠΟΛΥΓΛΩΣΣΟΣ

Ἡ γλωσσολογία, πού ξανάρχισε πάλι στίς ἐφημερίδες, δέν ξέρω ἂν μᾶς ἔκανε πιδ σοφοῦς ἀπό κείνο, πού ἤμαστε καί προτύτερα. Ἐγίνε ὅμως ἕνα εἶδος ἀποκάλυψη γιά κάποιον φτωχό νέο. Εἶδε ἀξαφνα πόσες γλώσσες γνώριζε, ἐκεῖ πού νόμιζε, ὅτι δὲ γνώριζε παρὰ μιὰ μονάχη. Καί καθὼς δυστυχοῦσε ὁ ἄνθρωπος, ἀνεργος ὅπως ἦταν, ἔτρεξε στήν ἐφημερίδα καί πέρασε τὴν ἀκόλουθη ἀγγελία :

«Νέος ἡθικὸς καί πολὺγλωσσος ζητεῖ θέσιν.»

Τὴν ἄλλη μέρα ἔστειλαν νὰ τὸν γυρέψουν ἀπὸ δύο-τρία γραφεῖα. Πῆγε σ' ἐκεῖνο, πού τοῦ φάνταζε γιά καλύτερο καί, καθὼς τὸ παρουσιαστικὸ του καί οἱ τρόποι του κἀνανε καλὴ ἐντύπωση, τὸν κρατήσανε. Τοῦ δώκανε κάτι νὰ γράψῃ κι' αὐτὸς στρώθηκε στὴ δουλιὰ καί τὴν ἔβγαλε πέρα. Τὴν ἄλλη μέρα ὅμως παρουσιάστηκε ἀνάγκη γιά κάποια γράμματα-τοῦ ἐξωτερικοῦ.

— Φωνάχτε τὸν καινούργιο μας ὑπάλληλο ! εἶπε ὁ διευθυντής. Αὐτὸς εἶναι πολὺγλωσσος.

Ὁ διευθυντής τοῦδωκε νὰ γράψῃ ἕνα γαλλικὸ γράμμα.

— Δέν ξέρω γαλλικά ! εἶπε τὸ παιδί, μὲ ὅλη του τὴν εἰλικρίνεια.

Ὁ διευθυντής κούνησε τὸ κεφάλι του.

— Λυπηρό... εἶπε. Ἄς εἶναι ! Γράψε λοιπὸν τὸ καί τὸ στὸν ἀνταποκριτὴ μας τῆς Λόντρας. Ἀγγλικά θὰ ξέρῃς βέβαια.

— Δέν ξέρω... μουρμούρισε πάλι.

Ὁ διευθυντής ἄρχισε νὰ στενοχωριέται.

— Ἰταλικά ξέρεις τοῦλάχιστο ;

— Οὔτε.

Ὁ διευθυντής χτύπησε τὴ γροθιά του στὸ τραπέζι.

— Ἀμ' τί πολὺγλωσσος εἶσαι ; φώναξε. Τί γράφεις στήν ἐφημερίδα καί κορροϊδεύεις τὸν κόσμον ; Γκρεμίσουν ἀποδῶ, ἀγύρη !

Ὁ νέος, σὰν ἄνθρωπος, πού ἔχει τὸ δίκιο μαζὶ του, χωρὶς νὰ ταραχτῇ καθόλου σήκωσε τὸ κεφάλι του καί κύτταξε κατὰματα τὸν διευθυντή.

— Μὲ συμπαθεῖτε, κύριε. Εἶμαι πολὺγλωσσος.

— Καί τί γλώσσες, ξέρεις ; εἶπε κορροϊδευτικά ὁ διευθυντής. Μήπως ξέρεις τὰ τσιγγάνικα ; Αὐτὰ δὲ μᾶς χρειάζονται στὸ γραφεῖό μας.

Ὁ νέος ἀποφάσισε πιά νὰ μιλῇ καθαρά.

— Ἄν θέλετε, κύριε, νὰ μάθετε τί γλώσσες ξέρω, μετράτε. Ξέρω τὰ ἀρχαῖα Ἑλληνικά, ξέρω τὴν Καθαρεύουσα, ξέρω τὴ Μιχτή, ξέρω τὴ Δημοτική, τὴν ὀρθόδοξη καί τὴν προτεστάντικη. Ξέρω ἀκόμα τὴ γλώσσα τῶν Ἐπιστημονικῶν Διατριβῶν, τὴ γλώσσα τῶν Κυρίων Ἀρθρῶν τῶν ἐφημερίδων, τὴ γλώσσα τοῦ Χρονογραφήματος, τὴ γλώσσα τοῦ Θεάτρου. Καί πάλι ἀπ' τὴ γλώσσα τοῦ Θεάτρου, ξέρω τὴ γλώσσα τῆς Τραγωδίας, τὴ γλώσσα τῆς Κωμωδίας, τὴ γλώσσα τῆς Φάρσας. Ξέρω ἀκόμα...

Ὁ διευθυντής τινάχτηκε ἀπ' τὴ θέση του.

— Βάστα, παιδί μου ! Ἄν ἀγαπᾷς τὸ Θεό...

— Δέν σᾶς φτάνουν τόσες γλώσσες, κύριε ; εἶπε ὁ νέος. Θέλετε κι' ἄλλες ;

Ὁ διευθυντής τὸν κύτταξε τώρα μὲ σεβασμό.

— Δέν θέλω παιδί μου. Ὁ Θεὸς νὰ φυλάξῃ. Ἐνα πρᾶμα μονάχα συλλογίζομαι...

— Τί ; ρώτησε ὁ νέος.

— Συλλογίζομαι δηλαδή, ὅτι ἡ θέση σου δέν εἶναι στὸ γραφεῖό μου. Ἡ θέση σου εἶναι στήν Ἑλληνικὴ Ἀκαδημία. Γιά κεῖ, παιδί μου, πάρε τὸ φύσημά σου. Κ' ἔδωκε διαταγὴ νὰ τὸν λογαριάσουν.

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ

ΤΟ ΑΛΗΘΙΝΟ ΦΙΛΙ

Σ' αὐτὸν τὸν κόσμο τὸν μεγάλο καί τρανὸ
φιλί δέν εἶδα ἀπὸ τὴν καρδιά βγαλμένο
Μονάχα κείνο τὸ φιλί εἶναι ἀληθινὸ
ποῦ δίν' ἡ μάνα σὲ παιδί της πεθαμένο.

Ἄλεξάνδρου

ΧΑΝΣ ΟΡΦΑΝΙΔΗΣ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

? ? ?

Ψυχάρης δὲ σᾶς ἄρσσε, διαλέξατε Πολίτη,
μὰ τοῦτος σᾶς παρτίισε μὲς στοῦ λουτροῦ τὸ μπουζί.
Μεῖναιτε στῶν Ψηλῶν βουνῶν τὰ χιόνια δίχως σπιτί...
Τί λέτε τώρα τὸ λοιπὸν Γληνοί τε καὶ Δελμούζοι ;

★

Νεκρανάσταση

Στὸν Ἀθῆναι τοὺς γλωσσαμύνητορες κάμανε συμφωνία
στὸ φτεινὸ καρνάβαλλο νὰ βγοῦνε κομπανία,
μὰ γιά τὸν κόσμο τὸν πολὺ, νὰ ἰδῇ καί νὰ μὴ φρίττῃ,
ὁ Μιστριώτης φόρεσε τὴ μάσκα τοῦ Πολίτη.

★

Μετά τὴ διαμαρτυρία

Μὲ μιὰ σου λέξη, χάθηκε τῆς γνώμης σου τὸ κράτος.
Σὰν πορτοκάλι σ' ἄρπαξε καί σ' ἔφαε ὁ Μαῦρος Γάτος.

★

Σκια-γραφήματα.

Γλωσσοκοπώντας κι ὡς Σκιάς σκαιῶς σκιαμαχώντας,
ὑπὲρ τῆς Καθαρεύουσας πάλιν ἀνασκουμπώθηκε
κι ἀφοῦ τὴν ἀπεθέωσε, ἀγρίως πολεμώντας,
Στέφανος Δάφνης τοῦπρεπε καί τέτοιος τοῦ δδόθηκε.

ΠΙΚΡΑΓΚΑΘΗΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

— Ἡ ἐκδοτικὴ ἐταιρία «Τύπος» ἐκδίδει σὲ δεύτερη ἐκδοσὴ τὴν «Μπαλλάντα τῆς Φυλακῆς τοῦ Ρίντιγγ» τοῦ Ὁσκάρ Οὐάιλντ μεταφρασμένη ἀπὸ τὸν Κ. Καρθαῖο, γιατί ἡ πρώτη ἐκδοσὴ ἐξαντλήθηκε ὅλως διόλου.

Ἡ ἴδια ἐταιρία ἐκδίδει σὲ τρίτη ἐκδοσὴ καί τὸ μονόπρακτο κοινωνικὸ δράμα τοῦ Δ. Π. Ταγκόπουλου : «Στὴν ξάπορτα», καθὼς καί τὸ μονόπρακτο δράμα τοῦ Ρήγα Γκόλφρη ὁ «Γήταυρος». Τὰ βιβλία θὰ εἶνε ἐτοιμα σὲ δέκα τὸ πολὺ ἡμέρες.

— Ὁ βιβλιοπώλης κ. Ε. Κουκλάρας ἐκδίδει νέον τόμον ποιημάτων τοῦ ποιητῆ Πάνου Δ. Ταγκόπουλου κι' ὁ βιβλιοπώλης κ. Γ. Βασιλείου ἐκδίδει τρία διηγήματα τοῦ Κνουτ Χάμσουν, μεταφρασμένα ἀπὸ τὸ συνεργάτη μας Λέοντα Κουκούλα.

— Ἡ «Μινιόν» τοῦ Γκαίτε, πού τελιώνει σήμερα στὸ

«Νουμά», θά κυκλοφορήσῃ σὲ λίγες ἡμέρες καὶ σὲ ξεχωριστὴ διαλεκτὴ ἐκδόσῃ τῆς ἐκδοτικῆς ἐταιρείας «Τύπος».

ΞΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Ἀγγλική. — Στὸ τελευταῖο βιβλίον του, ποὺ ἔχει τίτλο «Ἰωάννα καὶ Πέτρος», ὁ Οὐέλς φαίνεται νὰ θέλῃ νὰ διατυπώσῃ κάποια κατηγορία γιὰ τὴν ἐκπαίδευση ὅπως γίνεται στ' Ἀγγλικά σχολιά. Ξαναλέει καλὲς γνώμες γιὰ τὴν Ἰρλανδία, γιὰ τὴν πνευματικὴ κατάστασιν τῶν Ἀγγλων πρὶν τὸν πόλεμο, γιὰ τὸ Κογκρέ, γιὰ τὸ θεὸ καὶ τοὺς συγκεκριμένους τῆς βασιλισσας Βικτωρίας, μὰ ἡ γενικὴ ἰδέα του εἶναι παιδαγωγικὴ. Ἡ ἀρχὴ καὶ ἡ ἱστορία τῆς ἐκπαίδευσης τοῦ Λέιρου καὶ τῆς ξυδολφῆς τοῦ Ἰωάννας ὑφαίνονται ἐπιδέξια στὸ μυθιστόρημα τῆς ζωῆς τους καὶ ἔτσι ὁ ἀναγνώστης περνάει διχῶς κοπο ἀπὸ τὴ θεωρία στὰ πράγματα, ἀπὸ τὶς υἱτίες στὴν προση. Ἡ τελειωτικὴ ὁμως ἐντύπωση ποὺ ἀφίνει τὸ βιβλίον αὐτὸ εἶναι ὅτι ὁ Οὐέλς μὲ ὑπέριστα αὐστηρότητα κατηγορεῖ τὴ δευτεροβάθμια ἀγγλικὴ ἐκπαίδευση καὶ ζητᾷ τὴν ολοκληρωτικὴ μεταρρύθμισή της.

— «Οἱ περιπέτειες τοῦ Μπίντλε» εἶναι ὁ τρίτος τόμος μιᾶς σειρᾶς διηγημάτων τοῦ Ἐρβέρτου Jenkins. Τὸ κύριο πρόσωπο τῶν διηγημάτων αὐτῶν εἶναι ὁ Μπίντλε ἕνας ἀθροισκός, ἀκεπτικιστὴς, καλὸ παιδί καὶ πατριώτης, τύπος πολὺ λογιζόμενος. Οἱ φάρσες του, καμιά φορὰ πολὺ ὑπερβολικὲς, γιὰ νὰ εἶναι ἀληθινές, διασκεδάζουνε σὰν κωμωδίες χαμινιοῦ· ἔχουνε χιούμορ χωρὶς πονηρία καὶ φαίνονται γεμάτες ἀθωότητα. Ὁ κ. Jenkins ἐπλασεν ἕνα τύπο ποὺ ἔχει ὅλα τὰ προτερήματα νὰ μείνῃ γιὰ παντοτεινὸ φιλόλογικὸ πρόσωπο.

— Στὸ ἔργο του «Gudrid the Fair» ὁ κ. Μαυρίκιος Hewlett ξαναλέει μὲ χάρι ἀπλή, βαθιὰ καὶ νεωτεριστικὴ καλιούθουλος (Sagas.) Τρομερὴ εἶναι ἡ διήγησις τῆς ἐπιθυμίας ποὺ πέφτει στὴν ἀποικίᾳ τοῦ Θόροταν τοῦ Μαύρου ἐνῶ ὁ χειμῶνας σκεπάζει μὲ λευκὸ σεντόνι τὴ Γροελανδία καὶ ἡ τρέλλ εἶναι οἱ ὀδυροὶ χτυποῦν τοὺς κατοίκους της. τραγικοὶ εἶναι οἱ ἐρωτες τῆς Gudrid τῆς γλυκιᾶς καὶ ὁμορφῆς, ποὺ οἱ ἄντρες της εἶναι καταδικασμένοι ἀπὸ τὴ μοῖρα νὰ πεθαίνουν πρὶν ἀπὸ αὐτή. Ἡ μοῖρα αὐτὴ κυριαρχεῖ σ' ὅλη τὴ διήγησι. ποὺ τὸ κύριο ἐπεισόδιό της εἶναι ἡ ἀνακάλυψις τῆς Νέας Σκωτίας καὶ τοῦ Καναδά.

Ἰταλική. — Τὸ ὄνομα τοῦ Φογκατάρου ἦταν ἔνδοξο σ' ὅλη τὴν Ἰταλία καὶ τὴν Εὐρώπην. Ὑστερ' ἀπὸ τὸ Ντ' Ἀβουντζιο καὶ τὴ Ματθίλδη Σεράο ἦταν ὁ Ἰταλὸς μυθιστοριογράφος ποὺ μεταφράστηκε περισσότερο στὶς ξένες γλώσσες. Τὸ βιβλίο του ποὺ ἔστρεψε τὴ φήμη του καὶ ἐσώκισεν μεγάλο θόρυβο εἶναι «Ὁ Ἅγιος». Μὰ τὸ καλλίτερον ἔργο του φαίνεται νὰ εἶναι τὸ μυθιστόρημά του «Ὁ Ἀλлотινὸς μικρόκοσμος». Τὴ γνώμη τοῦτῃ ἔχει καὶ ὁ κ. Λουκιανὸς Τζεννιρι, ποὺ τώρα τελευταῖα ἐκίπωσε μιὰ πολυσέλιδη μελέτη του γιὰ τὸ Φογκατάρου γραμμένη μὲ πολὺ ἐνθουσιασμό. Νὰ πῶς ὁ κ. Τζεννιρι καθορίζει τὴν προσωπικότητα τοῦ μεγάλου συμπατριώτη του: «Ὁ Φογκατάρου ἐφάνερωσε στὸ ἔργο του τὴ μυστικὴ ἐννοια καίποιας ρωμαντικῆς σκέψης καὶ κάποιου καθολικοῦ αἰσθηματος. Τὰ δύο αὐτὰ ποὺ φαίνονται ἀντίθετα εἶναι πραγματικὰ ἡ βάση τῆς διανοητικῆς καὶ φιλολογικῆς προσωπικότητός του. Σκέψη ρωμαντικὴ δηλαδὴ σκέψη ὅπου κυριαρχεῖ ἡ αἰσθησις. Αἰσθησις καθολικὴ, δαδαὴ πίστις στὸ θεο τῆς ἀγάπης καὶ πίστις στὴν παγκόσμια πραγματικότητα».

— Στις 29 (ν. ἡ.) τοῦ περασμένου Γενάρη πέθανε στὴ Νεάπολιν καὶ μέσα σὲ μὲτροιο δωμάτιο τοῦ σπιτιοῦ ποὺ κρατοῦσε κοντὰ στὸ «Ξανναζάρο» ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους ἡθοποιούς τοῦ καιροῦ μας, ὁ Ἑρμέτες Νοβέλλι, σὲ ἡλικία 67 χρονῶν. Ἐχε γεννηθῇ τὸ Μάη τοῦ 1851 ἀνάμεσα στὴν Πιστόγια καὶ τὴν Πίζα μέσα σ' ἕνα ἀμάξι, ἐνῶ ἡ μητέρα του ἐταξίδευε. Καὶ γι' αὐτὸ ὁ Νοβέλλι συνήθιζε νὰ λέη, ὅτι τὸ περιστατικὸ τοῦτο ἐβάραινε σ' ὅλη τὴ ζωὴ του, ἐπειδὴ ἔτσι «εἶχε πάρει τὸ βάπτισμα τῆς ἀνησυχίας». Στὴ σκηνὴ πρωτοεμφάνισεν σὲ ἡλικία δέκα χρονῶν. Ἀπὸ τότε ἡ ζωὴ του δὲν ἦταν παρὰ ἕνα ἀδιάκοπο ταξίδι. Ἐταξίδευε σ' ὅλο τὸν κόσμον ἐρμηνεύοντας ἔργα τοῦ Σαίξπηρ, τοῦ Γκολτόνι, τοῦ Ἐμίλ Ζολιᾶ, δράματα ρωμαντικά. καὶ τοῦ Ζαν Αλκάρ ἀκόμη. Ἀποτραβήχτηκεν ἀπὸ τὴ σκηνὴ ὅταν ἔβγινεν ἑξήντη χρονῶν. Κι' ὁμως ἡ νοσταλγία τοῦ θεάτρου πάντα τὸν ἐτραβοῦσε σ' αὐτὸ καὶ ἔλεγε: «Ἀγαπῶ τὴν τέχνη μου σὰν νὰ εἶμαι εἰκοσι χρονῶν» ὅταν ἐβλέπε τοὺς ἄλλους νὰ παίζουσιν. Τὰ τελευταῖα χρόνια ἐνόμιζεν ὅτι οἱ θεατῆρες ἤθελαν νὰ τόνε βλέπουνε στοὺς πῖθ καλὸν ὁδόν τοῦ γιὰ νὰ ξεναβρίσκουν τὸν ἄλλοτινὸ Νοβέλλι, μὰ ὅχι καὶ γιὰ νὰ χειροκροτοῦν τὸ γέροντα Νοβέλλι ποὺ ἔπαιζεν ἐμπρὸς τους.

Ἐφάνερωσε παιδιατρικὴ ἀπείρα σ' αὐτὸν λέγοντα: Εἰμαι ἕνας νουαντισμὸς οὐκ ἔπρεπε νὰ καλιψῶ ἴσως τὸ τέλος. Τὸν ἐζητοῦσαν παντοῦ» ὅσο κρατοῦσεν ὁ τελευταῖος πόλεμος ἔπαιζε γιὰ τοὺς πληγωμένους σ' ὅλες τὶς πολιτείες τῆς Ἰταλίας. Ἦταν ἕνα εἶδος κατὰ ὅς τῆς δοξῆς του, ποὺ μονοῦ ὁ θάνατος τὸν ἐλάνθρωπεν, ὅστεν' ἀπὸ μιὰ ρομπερτῆ ἔργα ἰκότητα ἐξήντα σχεδὸν χρονοῦν. Στὴν κηδεῖα του ποὺ ἐβγινε στὴ Νεάπολιν τὴ 31 τοῦ Γενάρη ὁ Ζακόνι, ὁ Ροβέρτο: Μπικκίνο αἱ μερὶκα ἄλλα πρόσωπα τοῦ Ἰταλικοῦ Θεάτρου ἤελαν νὰ μιλήσουνε, μὰ, καθὼ. ἔγραψαν οἱ Ἰταλικὲς ἐφημερίδες, ὅλοι ἦσαν κοστὶ συγκαλημένοι ποὺ δὲ μπορούσανε νὰ ποῦνε μίτε μιὰ λέξη!

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. Α. Ἀγάθε. Ἀπὸ τὰ δύο σου τραγούδια μᾶς ἄρσει αὐτὸς ὁ στίχος μοναχά, ποὺ ἔχει καὶ κάπια πρωτοτυπία:

...Δυὸ δάκρυα νὰ γύσω

καὶ ἕνα σταυρὸ νὰ στήσω

στὸ μνημῆμά σου τὸ φτωχικὸ, σ' αὐτὸ τὸ μαῦρο χῶμα πούναι γιὰ σὲν σκέπασμα, προσκέφαλο καὶ στοῦμα.

κ. Γ. Α. Βαλτ. Σ' εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ καλὰ σου λόγια. Ἀνυστηχῶς τὸ ποίημά δὲν εἶναι καὶ τόσο ἐπιτυχημένο. — κ. Β. Ἀστερ. Δὲ βαρύνεσαι! Κουκιά (καθαρευουσιάνικα) τρώνε, κουκιά μολοῦνε, οἱ ἄνθρωποι! — κ. Κ. Στ. Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ βιαστείς. Σιγά, σιγά, μὲ τὴν ἡσυχία σου. Ἐμεῖς θὰ περιμένουμε πάντα τὸ καλὸ σου ποίημα, ποὺ σίγουρα θάρθῃ μὲ μῆρα. — κ. Ἀγγ. Κασ. Ὁ ἀποκριάτικος «Φανὸς» εἶναι ἡ μόνη ἐφημερίδα ποὺ διαδίδῃς πὼς ἔχει ἀρχάς, καὶ τὸ πιστεύουμε. — κ. Πάνο Ἀκριά. Καλὰ, βρε ἀδερφέ. Μὰ αὐτὴ ἡ ἀνοιχτὴ τῶν χελιδόνων δὲ χωνεύεται. — κ. Β. Α. Πατ. Ξακοιούθησ. Θὰ γράψω καλὰ μιὰ μέρα. Ἔτσι λείπει καὶ ὁ δάσκαλός σου. — κ. Στυλοσχίστη. Ἐπιτυχημένο τὸ ψευδώνυμό σου. Νὰ τὸ κρατήσεις. — κ. Νεῖλο Δ. Καλὲς οἱ σκέψεις σου, μὰ θὰ γράψω καὶ καλύτερες. — κ. Ἀστρὸ Πολυδέκτη. Ἀὐτὴ τὴ «σέληνη» ν' ἀντανάκλαις στὸ κῆμα τ' ἀφρομένο καὶ κασιόρα την. Θάρσει! — κ. Νοσταλγὸ. Στείλε κανένα ἄλλο. — κ. Κ. Γ. Καρ. Δὲν τὸ λάβαμε. — κ. Ν. Δημ. Καλαμάτα. Ἀποτυχημένα. — κ. Ἀστ. Ἀστ. Γιὰ νὰ μιλήσουμε σοφὰ, ποίημα νὰ μᾶς στείλεις ὅστεν' ἀπὸ δύο χρόνια τ' ὀλιγότερο. — κ. Σ. Σπ. Δὲ μεταφράζετε τίποτ' ἄλλο, πῶς μοντέρνο; — κ. Χάρ. Βέγ. Χί. Νὰ γράφεις, νὰ γράφεις. Μόνον νὰ μὴ βιάζεσαι νὰ δημοσιεύσεις. — κ. Ν. Π. Σύρα. Στείλε λοιπόν, στείλε! — κ. Α. Πινδ. Αυστηρῶς δὲν εἶναι κατάλληλα γιὰ τίποτα. — κ. Ι. Πειραιά. Τῇ «Φθινοπωρινῇ γαλήνῃ» θὰ τὴν τυπώναμε, ἂν ἔλειπαν τὰ ζῶα ποὺ τώρα σπάζουν τὰ βράδια τῆς γῆς. Διόρθωσε τὸν στίχο καὶ ξαναστεῖλ' το μᾶς. κ. Μιχ. Περτ. Πειραιά. Θὰ δημοσιευτοῦν δια. Γιατὶ βιάζεσαι ἔτσι;

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΦΥΛΛΟ τοῦ «Νουμά» ποὺ εἶχε ἐξαντληθῇ ξεντυπωθήκε καὶ πουλιέται στὸ γραφεῖο μας (Σοφοκλέους 3)

Ο "ΝΟΥΜΑΣ" ΣΤΗ ΣΜΥΡΝΗ

Ὁ κ. ΓΕΩΡΓ. Κ. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΙΔΗΣ (Συννοικία Ἀγίου Γεωργίου ἢ Ντιλμπέρ Σοκάν ἀριθ' 16) ἔχε τὴν καλὸ ὕπνιν νὰ δεχτῇ τὴν ἀντιπροσωπεία τοῦ «Νουμά» στὴ Σμύρνη καὶ στὴν Ἀνατολὴ Ὅποιος θέλει λοιπὸν νὰ γραφτεῖ συντρομητής, νὰ πληρώσει συντρομὴ ἢ νὰ δημοσιεύει ἀγγελία στὸ «Νουμά», ἂς συνεννοηθεῖ μαζί του.

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ οἱ συνδρομητῆς τῶν ἐπαρχιῶν καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ νὰ μᾶς στείλουν τὴ συνδρομὴν τους μὲ ταχυδρομικὴ ἢ τραπεζικὴ ἐπιταγὴ καὶ μὲ διεύθυνση: «Ἐκδοτικὴ Ἐταιρεία «Τύπος», ὁδὸς Σοφοκλέους Ἀριστείδης.

Ἡ διαχείριση τοῦ «Νουμά»